

Komentar Evanđelja prve nedjelje došašća (ciklus B)

Evanđelje prve nedjelje došašća
(ciklus B) i komentar.

Evanđelje Mk 13, 33-37

U ono vrijeme: Reče Isus svojim
učenicima:

»Pazite! Bdijte jer ne znate kada je
čas. Kao kad ono čovjek neki polazeći
na put ostavi svoju kuću, upravu
povjeri slugama, svakomu svoj
posao, a vrataru zapovjedi da bdije.

Bdijte, dakle, jer ne znate kad će se
domaćin vratiti – da li uvečer ili o

ponoći, da li za prvih pijetlova ili
ujutro – da vas ne bi našao pozaspale
ako iznenada dođe. Što vama kažem,
svima kažem: Bdijte!«

Komentar

Ušli smo u doba adventa, vrijeme
obraćenja i pripreme za Gospodinov
dolazak. A u Evanđelju ove nedjelje
Isusov poticaj upućen je svima:
„Pazite! Bdijte! " (st. 33).

Da bi naglasio svoje riječi, Isus daje
primjer gospodara zemlje koji odlazi
na drugo mjesto i ostavlja sve na
brigu svojim slugama. Konkretno,
nalaže vrataru da ostane na straži i
brine se o kući dok se njegov
gospodar ne vrati.

Uloga vrataru je važna, jer ako je
zaspao ili otišao, lopovi su mogli ući
u kuću, a također i u posjed njegovog

gospodara, pa čak i napasti sluge koje su mu ostale na brizi. Ili bi se njegov gospodar mogao vratiti, a da on i ne zna za to.

Sveti je Augustin budnost dobrog vrataru kuće povezao s ovim specifičnim savjetima koji se izravno odnose na našu sposobnost da volimo: „Pazite srcem, bdite s vjerom, milosrđem i dobrim djelima“ [1].

Gledati znači prvenstveno voljeti druge, gledati na svakoga s naklonošću i razumijevanjem, otkrivati potrebe onih oko nas u kojima možemo prepoznati Isusa, da se ne nađemo nespremni.

Papa Franjo objasnio je ovaj važan aspekt naše budnosti rekavši da je „osoba koja je pažljiva ona koja se u svjetskoj buci ne prepušta zanosu ili površnosti, već živi potpuno i svjesno, s brigom usmjerenom na druge. Ovim stavom postajemo

svjesni suza i potreba bližnjega, a također možemo opaziti njihove sposobnosti te njihove ljudske i duhovne osobine. Tada osoba gleda na svijet, pokušavajući se suprotstaviti ravnodušnosti i okrutnosti u njemu i radujući se ljepotama koja također postoje i koje se moraju čuvati. Riječ je o razumijevanju kako bismo prepoznali i bijedu i siromaštvo pojedinaca i društva, kao i prepoznali skriveno bogatstvo u malim stvarima svakoga dana, upravo tamo gdje nas je Gospodin smjestio "[2] .

Suprotno od ove pažljive nastrojenosti prema drugima i budnosti je loše - spavanje i zanemarivanje. Sveti Josemaria kaže, „Mi ljudi izloženi smo opasnosti da se prepustimo snovima sebičnosti i površnosti, da se izgubimo u tisućama prolaznih stvari te tako budemo ometeni da ne spoznamo

pravi smisao zemaljske stvarnosti. Ti snovi – kakvo li su oni zlo što čovjeku oduzima dostojanstvo i čini ga slugom žalosti!”[3].

Zaspati dok nadgledate znači usredotočiti se na sebe i svoje želje i brige, a da ne opažate druge. Taj san uvijek rastuži i povrijedi one koje volimo.

Umjesto toga, zaključio je papa Franjo, „budna je osoba ona koja prihvaća poziv, ne dopušta da je obuzme san o malodušnosti, nedostatku nade, razočaranju; a istovremeno odbacuje poziv tolikih taština kojih je svijet prepun i iza kojih se ponekad žrtvuju vrijeme i osobno i obiteljsko spokojstvo“[4].

Isusovo upozorenje na budnost prevodi se s današnjom liturgijom u uobičajeno milosrđe s drugima, kao učinkovita priprema za njegov dolazak. Znamo da Isus ne dolazi kao strog sudac koji nas želi kazniti,

znamo da je na svijet došao kao
bespomoćno i siromašno dijete, koje
traži dobrodošlicu, koji je zadovoljan
jaslama za životinje i koji nas dolazi
ispuniti blagoslovima i milošću u
naručju njegove majke i svetog
Josipa.

[1] Sveti Augustin, Propovijedi 93.

[2] Papa Franjo, Angelus, 3. prosinca
2017.

[3] Sveti Josemaría, Susret s Kristom,
n. 147.

[4] Papa Franjo, Ibid.

Pablo M. Edo // moodywalk -
Unsplash